

تولید پایدار میگو و مدیریت سلامت آن در استان هرمزگان مدیریت سلامت میگو

بیماریها یکی از بزرگترین موانع آبی پروری پایدار هستند. بیماریهای میگو از بحثهای خیلی پیچیده هستند که با مدیریت خوب و مدیریت مناسب سلامت میگو قابل کنترل می‌باشند. مدیریت سلامت میگو از جنبه‌های خیلی مهم پرورش میگو است. مدیریت سلامت میگو یک مفهوم گسترده است که باعث می‌شود میزبانها و بیماریزاهای محیطی را بشناسیم و مدیریت نمائیم. خیلی سخت است که خطر بیماری را از آبی پروری بطور کامل حذف نمائیم زیرا بیماریزاهای در هر جایی قابل دسترس و منتظر فرصت هستند. هدف بایستی کاهش خطر بیماری باشد و تأثیر آن عبارتست از:

- عملیات علمی ساده برای کاهش احتمال
- معرفی عامل بیماری از طریق لاروهای میزبان
- تکثیر عامل بیماریزا و شیوع بیماری
- و تبعات بعدی آن

چالشها

در صنعت پرورش میگو چالشهای زیادی وجود دارد. صنعت پرورش میگو یک ساختار سازمان یافته زنجیری است. حلقه‌های زیادی در این صنعت وجود دارد. از قبیل مراکز تکثیر میگو، پرورش‌دهندگان، عمل‌آوران و سازمانهای دولتی و غیره، بنابراین هر ساله چالشهای زیادی فراروی این صنعت قراردارد. نیازهای اساسی برای پرورش میگوی پایدار عبارتند از:

- منابع انسانی ماهر کافی
- سیستم اطلاعاتی مناسب و هماهنگی بین حلقه‌های مختلف این صنعت
- زیرساخت مناسب برای غربال کردن و تشخیص تک تک مشکلات
- وفق دادن یا همراه شدن با فن‌آوریهای جدید
- افزایش کارایی، تولید بیشتر با هزینه تولید کمتر

آگاهی از خطر و راه حل

استفاده از مواد شیمیایی و محصولات سالم همان مدیریت سلامت میگو نیست. دانش پایه شناخت میگو و نیازهایش برای کاهش استرس میگو و ارتقای روشی برای مدیریت بهتر سلامت میگو ضروری است. نیاز به علم در هر مرحله از جمع‌آوری مولد، مدیریت تکثیر میگو و عملیات پرورش میگو وجود دارد.

خطر منفرد و راه حل منفرد وجود ندارد. مثالهای خوبی وجود دارد از قبیل بیماریهای

ویروسی میگو نظیر لکه سفید در مزارع پرورشی در آبادان و بوشهر. برای تولید پایدار، آگاهی و علم در همه حلقه‌ها بسیار مهم است. در آبی‌پروری خیلی چیزها اتفاق می‌افتد هم در مراکز و هم در مزارع پرورشی. یک انحراف کوچک از استاندارد ممکن است مهلک باشد و منتهی به مشکلات عمده شود. در ایران استراتژی مدیریت سلامت میگو در سطوح تولیدی (مراکز تکثیر، مزارع پرورشی) مناسب نیست.

برنامه و طرح پیشنهادی

شیلات ایران زحمت زیادی برای گسترش صنعت پرورش میگو متحمل می‌شود تا تولید میگو را در سطح کشور افزایش دهد. گسترش صنعت پرورش میگو نه تنها ارزآور برای این کشور است بلکه در مناطق روستایی ایجاد شغل می‌نماید که این موضوع برای بهبود اقتصادی، کاهش فقر و رفع نیازهای جامعه بسیار مهم است. برای گسترش صنعت آبی‌پروری و بهبود تولید میگو در این استان، شیلات ایران بایستی چندین گام برای موثر کردن و سازماندهی این بخش بردارد.

پیشنهادات

1- تشکیل واحدی برای بررسی سلامت میگو در مولدین، مراکز تکثیر و مزارع پرورش

2- کیفیت پست‌لارو بایستی بهبود داده شود و پرورش‌دهندگان میگو بایستی آنرا انتخاب کنند و با آدآپتاسیون مناسب ذخیره‌سازی نمایند.

3- کیفیت غذای میگو در این استان بایستی بهبود داده شود.

4- تولید و استفاده از غذای دست‌ساز بایستی بطور مناسب با کد دامپزشکی کنترل شود.

5- برق بایستی فوراً به همه مزارع داده شود.

6- امکان پمپ نمودن آب به میزان کافی بایستی وجود داشته باشد. (ظرفیت پمپ برای تعویض آب 10-15 درصد در روز)

7- مدیریت و برنامه‌ریزی بهتر ذخیره‌سازی و پرورش

8- انتخاب زمان مناسب برای ذخیره‌سازی و پرورش

9- منابع انسانی بایستی به خوبی آموزش داده شوند، افراد ماهرتر بویژه در مراکز تکثیر و مزارع پرورشی ضروری است. هر مزرعه حداقل بایستی یک کارگر ماهر (تکنسین، مدیر مزرعه، مالک مزرعه) داشته باشد.

10- پارامترهای آب، تغذیه میگو و وضعیت سلامتی میگو بایستی ثبت شود.

طرح و برنامه

- تولید و استفاده از غذای دست‌ساز بایستی مناسب با کد فعالیت و نظارت مستمر دامپزشکی انجام شود.
- ارتباط برق یا برق‌دار شدن سایتها بایستی کامل شود.

می‌توان از پرورش‌دهندگان خواست تا تکنسین استخدام کرده تا به آنها کمک نماید.

مدیر مزرعه ، تکنسین مزرعه

خیلی از پرورش‌دهندگان برای کاهش هزینه تولید، تکنسین یا افراد ماهر را کاهش داده و مستقیماً به کارگران وابسته‌اند. نه تکنسین یا مدیر مزرعه قابل دسترس در مزرعه وجود دارد نه خود پرورش‌دهندگان. ضروری است حداقل یک فرد تکنیکی مسئول در مزرعه برای چک کردن سینی‌های غذادهی، مدیریت غذا و ثبت میزان غذا قابل دسترس باشد تا پارامترهای آب را اندازه‌گیری نموده و مزرعه را مدیریت نماید.

وسایل و ثبت پارامترهای آب

اغلب مزارع در سایت تیاب وسایل برای ثبت کیفیت آب ندارند. توصیه می‌شود حداقل شفافیت آب، درجه حرارت pH، شوری و رنگ آب را روزانه چک و ثبت نماید.

برنامه ریزی

1- تشکیل کمیته همکاری فنی جداگانه برای مراکز تکثیر میگو، مزارع پرورشی و تولید غذا

2- سازگار شدن با عملیات مدیریتی بهتر (BMP)

3- صدور گواهی کیفیت برای پست‌لارو در مراکز تکثیر

4- هماهنگی برای فرمول‌نویسی، انتخاب اجزای غذایی و تهیه غذای میگو

5- اطلاعات کیفیت آب، غذای میگو و مدیریت استخرها

تشکیل گروه کارشناسی برای برنامه‌ریزی بهتر گونه‌ها، تراکم، دوره

پرورش و سیستم پرورشی

آموزش افراد برای پرورش میگو، تکثیر و مولدسازی

تشکیل کمیته هماهنگی بین پرورش‌دهندگان میگو، صاحبان مراکز تکثیر

و عمل‌آوران برای اینکه در مورد گونه‌ها، زمان تولید، قیمت و کیفیت

کنترل تصمیم اتخاذ گردد.

برنامه‌ریزی و سرمایه‌گذاری

گذاشتن فرد ماهر در مزرعه جهت کنترل، مدیریت و جمع‌آوری اطلاعات بهتر

تهیه وام و حمایت مالی برای خرید وسایل اندازه‌گیری پارامترهای آب و

هواده

توسعه آزمایشگاه و قرارداد دادن یک فرد آموزش‌دیده ماهر برای بررسی

پلانکتونی، باکتریها و پارامترهای شیمیایی دیگر

جمع‌آوری روزانه و هفتگی نمونه‌های آب برای تجزیه و کنترل آن

در نظر گرفتن پاداشهای مناسب در همه سطوح، مراکز تکثیر، تکنسینهای

مزارع، مدیران و کارگران

برگرفته شده از گزارش آقای ساهو

نظر 0

نکات مورد توجه برای پرورش گونه وانامی

موضوع: پرورش میگو | نویسنده: علی کریمی | چاپ |

08:31 AM @ شنبه 17 فروردین ماه سال 1392

نکات مورد توجه برای پرورش گونه وانامی

الف: در هجری و مراکز تکثیر میگو:

- 1- تنها مولدین SPF بایستی از مراکز معتبر دیگر آورده شود.
 - 2- اجازه تکثیر بایستی به 1 یا 2 مرکز داده شود که بتوانند تحت تأثیر شرایط بهداشتی خوب با مدیریت مناسب، پست لارو تولید کنند.
 - 3- بایستی همواره به این نکته توجه داشته باشیم که مولدین SPF تا زمان ورود به مرکز تکثیر دارای سلامتی عاری از عوامل پاتوژن هستند اما در هر مقطعی از زمان ممکن است با بعضی عوامل بیماری‌زای محلی از قبیل Vibrio.sp یا ویروس‌های دیگری آلوده شوند.
 - 4- بنابراین در مرکز تکثیر برای غذادهی مولدین بایستی از غذای تر نظیر خرچنگ و غیره اجتناب شود و غذای با کیفیت خوب ویژه مولدین و غذای لاروی مناسب بایستی استفاده شود.
 - 5- پست‌لارو بایستی با برنامه مناسب تولید شود و ذخیره‌سازی آن می‌تواند در ماه خرداد و تیر انجام شود (15 خرداد تا 15 تیر زمان خوبی برای ذخیره‌سازی پست‌لارو وانامی است).
- ب: در مزرعه پرورش میگو:

- 1- اگر بخواهیم در مزارع کوچک وانامی ذخیره‌سازی کنیم بایستی مزارع با مدیریت خوب و کارگران ماهر را انتخاب نمایم.
- 2- پست لارو با کیفیت خوب می‌بایست در ماه خرداد و تیر با مراقبت مناسب در زمان حمل و نقل و آداپتاسیون ذخیره‌سازی شود.
- 3- برای پیشگیری از ورود پاتوژن یا عوامل بیماری‌زا به سیستم پرورشی می‌بایست از غذای کارخانه‌ای با قیمت پائین و دارای 37-35 درصد پروتئین و بیشتر پروتئین گیاهی استفاده شود. از غذای دست ساز در مزارع بایستی اجتناب کرد.
- 4- در یک مزرعه دارای شرایط و امکانات خوب از قبیل برق، پمپ، هواده و نیروی کارگری ماهر و غذای کارخانه‌ای می‌توان تا 40-30 قطعه در هر مترمربع ذخیره‌سازی نمود.
- 5- آماده‌سازی مناسب استخر قبل از ذخیره‌سازی انجام شود.
- 6- برای مدیریت بهتر کیفیت آب در مزرعه تکنسین‌ها می‌بایستی تجهیزات ارزیابی کیفی آب از قبیل اکسیژن متر، pH متر و غیره داشته باشد.

برنامه ذخیره‌سازی برای دوره تابستان در مزارع پرورشی

برنامه ذخیره‌سازی		
1	آماده‌سازی استخر	
	دهم اردیبهشت تا دوازدهم خرداد	30 روز
2	دوره ذخیره‌سازی پست‌لارو	
	دهم خرداد تا بیستم تیر	40 روز
3	دوره پرورش میگو	130-140 روز
4	دوره برداشت	
	بیستم مهر تا سی‌ام آبان	40 روز

محدودیت‌ها برای پرورش میگو در دوره پرورشی تابستان

1	قابلیت دسترسی به مولدین
2	مشکلات گونه‌های ویبریو و عفونت‌های باکتریایی دیگر در مرکز تکثیر میگو باعث مشکلاتی در تبدیل مراحل لارو و پست لارو می‌شود.
3	قابلیت دسترسی به پست لارو با کیفیت برای مزارع پرورش میگو
4	شرایط آب و هوایی بد و رشد کند در آب و هوای مرطوب و گرم
5	درجه حرارت بالا، شوری زیاد، اکسیژن محلول کم و کیفیت آب بد با توجه به پلانکتون‌های سمی

برگرفته شده از گزارشات آقای ساهو (B.K.SAHU)

نظر 0

میگوی وانامی گونه پرورشی در استان هرمزگان

08:18 AM @ یکشنبه 11 فروردین ماه سال 1392

موضوع: پرورش میگو | نویسنده: علی کریمی | چاپ |

میگوی وانامی گونه پرورشی پیشنهادی در استان هرمزگان

لیتوپنوس وانامی از تمامی جوانب تقریباً مشابه سفید هندی است جز تفاوت‌های اندکی که دارای اهمیت هستند مثل رشد سریعتر تا 20gr، بقای بیشتر و تولید بالاتر، مقاومت بیشتر در مقابل بیماری و نیازهای پروتئینی کمتر و رفع نیاز پروتئینی بوسیله غذاهای دارای پروتئین گیاهی است. زمانی که ما به دنبال ذخایر SPF و SPR یا به عبارتی عاری از بیماری و مقاوم در مقابل بیماری می‌گردیم برخی از این تفاوت‌های مهم آشکار می‌شود. کارهای ژنتیکی زیادی روی این گونه‌ها انجام شده است و اکنون ذخایر مولدین SPF و SPR با سلامتی بالا، ناپلی و پست‌لارو قابل دسترس برای پرورش وجود دارد.

انتخاب گونه: وانامی یا سفید هندی

مزایای هر دو گونه	
وانامی	سفید هندی
رشد سریع	1- گونه بومی
در 120 تا 150 روز به بیشترین سایز خود یعنی 50/40 می‌رسد و بازار خیلی خوبی دارد	2- ذخیره مولدین آن فراوان و سرتاسر سال قابل دسترس
مولدین SPF و SPR که به لحاظ ژنتیکی بهبود یافته‌اند موجود است	3- فن آوری تکثیر استاندارد شده
گونه‌ای به شدت می‌تواند خود را با شرایط اقلیمی کشور وفق دهد و شرایط را تحمل نماید	4- گونه‌ای به شدت دارای سازگاری با شرایط اقلیمی کشور
می‌تواند در مراکز تکثیر و مزارع پرورشی بقای خوبی داشته باشد	5- دارای بقای بالا در مراکز تکثیر و مزارع پرورشی
تولید در مزرعه می‌تواند با این گونه افزایش داده شده	6- بی‌همتا است و تنها در ایران و عربستان تولید می‌شود

معایب هر دو گونه	
وانامی	سفید هندی
گونه غیر بومی	- رشد ضعیف
مجبوریم به لحاظ قیمت، هزینه تولید و کیفیت میگو با کشورهای نظیر چین، تایلند، ویتنام و کشورهای آمریکای لاتین رقابت کنیم	FCR بالا
شانس ورود ویروس‌های TSV و YHV وجود دارد اگر مولدین SPF و SPR نباشند	بیشترین سایز 60/50 که طی 120-150 روز به آن می‌رسد و بازار خوبی ندارد
در شرایط نامناسب ممکن است پوسته نرمی و پوست‌اندازی افزایش یابد	گونه اقتصادی نیست
در مقایسه با گونه سفید هندی تقاضای کمتری دارد	ذخایر دارای سلامتی بالا و بهبود یافته است

مقایسه گونه سفیدی هندی با میگوی وانامی

وانامی	سفید هندی	دوره پرورش
150-120 روز	150-120 روز	سایز
می‌تواند به 25-20 گرم برسد	ماکزیمم 18-15 گرم	تراکم
ماکزیمم 2500-4000 کیلوگرم در هکتار بدون هواده	ماکزیمم 25-20 قطعه در هر متر مربع بدون هواده	ماکزیمم تولید با هواده
ماکزیمم 20000-5000 کیلوگرم در هکتار	ماکزیمم 7000-3000 کیلوگرم در هکتار	

با نیاز به تعداد هواده بیشتر	با تعداد بیشتر هواده	FCR
8/1-2/1	8/1-3/1	کیفیت غذا و درصد پروتئین
نیاز به 35الی 38% پروتئین غالباً پروتئین گیاهی و کمتر پروتئین دریایی	نیاز به 38الی 42درصد پروتئین غالباً پروتئین دریایی	

برگرفته شده از گزارشات آقای ساهو (B.K.SAHU)

نظر 0

موقعیت پرورش میگو در هرمزگان

موضوع: پرورش میگو | نویسنده: علی کریمی | چاپ |

08:12 AM @ یکشنبه 11 فروردین ماه سال 1392

موقعیت پرورش میگو در هرمزگان
استان هرمزگان یکی از مناطق آب و هوایی مرطوب و داغ کشور می باشد که پرورش میگو در این موقعیت، شغل سختی است. به هر حال مجاورت این استان با خلیج فارس و نوار ساحلی گسترده ای که از بوشهر در غرب شروع و تا سیستان و بلوچستان در شرق، منطقه مناسبی برای فعالیت پرورش میگو در این منطقه فراهم نموده است. شرایط اقلیمی استان هرمزگان بویژه در سایت تیاب به گونه ای است که هوا از اردیبهشت تا پایان مرداد خیلی گرم می شود. بیشترین درجه حرارت آب به بالاتر از 36 درجه سانتیگراد و دمای هوا به بیش از 48 درجه سانتیگراد می رسد. و نقطه اوج دما تا شهریور است و از آن به بعد کم می شود. به هر حال از مرداد تا شهریور آب و هوا خیلی مرطوب است. در شب مطلقاً باد نمی آید. تحت چنین شرایطی اغلب استخرها به دلیل داشتن بیوماس بالا با کمبود اکسیژن در شب و استرس میگو مواجه می شوند. بعضی وقتها اگر اکسیژن محلول خیلی پائین بیاید در صبح زود سبب مرگ و میر میگو می گردد. در نتیجه درجه حرارت بالا، شوری زیاد و اکسیژن محلول کم در استخرها رشد میگو کند میشود در مقایسه با رشد استاندارد میگو، با تعویض آب خوب و غذای استاندارد میزان متوسط رشد روزانه میگو 7/0 تا 2 گرم در استخرهای مختلف و در مزارع مختلف بر طبق کیفیت غذای استفاده شده، زیر ساخت و مدیریت مزرعه متفاوت بود.

مزارع پرورش میگوی تیاب یکی از اولین مناطق انتخاب شده برای پرورش میگو در ایران است. گرچه در این سایت از 15-17 سال پیش پرورش میگو انجام می شده است اما رشد و توسعه پرورش میگو با چندین پارامتر تجارتي و طبیعی درگیر بوده است. احتمالاً گونه سفید هندی به دلیل تحمل شوری بالاتر و قابلیت دسترسی به مولدین آن به صورت گونه بومی منطقه، به عنوان گونه پرورشی انتخاب شده است. گونه سفید هندی در شرایط مناسب طی 120-130 روز تنها به 15-17 گرم می رسد. میانگین کل سایت کمتر از این مقدار است. در سالهای اخیر به دلیل عرضه زیاد میگو و روند رو به کاهش قیمت میگو در بازارهای بین المللی، حرفه پرورش میگو را در ایران تحت تأثیر قرارداده است. همانگونه که وضعیت تجاری تحت

فشار می‌باشد. برای بهبود شرایط پرورش میگو و بهتر شدن وضعیت تجاری در این منطقه سایز میگو و میزان تولید بایستی افزایش یابد. پرورش دهندگان میگو بایستی قابلیت‌های فنی‌شان را بهبود بخشند. برنامه‌ریزی برای محصول بهتر، گونه بهتر و در نهایت برای مدیریت شرایط اقلیمی صورت پذیرد و کارآمدترین راه‌حل برای مشکلات به کار گرفته شود تا وضعیت تولید بهتر گردد. ذخیره‌سازی پست‌لارو در سایت تیاب بایستی تا پایان تیرماه کامل شود. اگر پست‌لارو کافی در هچریها موجود باشد می‌تواند تا 15 تیرماه ذخیره‌سازی کامل شود.

مشکلات موجود

- 1- افزایش پارامترهای آب
- 2- نوسان ناگهانی در پارامترها
- 3- فقدان هواده در مزارع
- 4- تعویض آب غیر ضرور و بی اثر
- 5- کیفیت غذا و مدیریت مزارع
- 6- رشد کند میگو و اختلاف سایز زیاد در برداشت

عوامل بروز مشکلات

- 1- استرس ناشی از ناکارآمدی تغذیه‌ای به دلیل کیفیت بد غذا
- 2- مشکل اکسیژنی، استرس به میگو و بالآ آمدن میگوها
- 3- استرس ناشی از درجه حرارت زیاد

برگرفته شده از گزارشات آقای ساهو (B.K.SAHU)

نظر 0

مروری بر وضعیت آمار صید (ماهگیری) و آبی پروری جهانی

موضوع: پرورش میگو | نویسنده: علی کریمی | چاپ |

08:21 AM @ یکشنبه 13 اسفند ماه سال 1391

مروری بر وضعیت آمار صید (ماهگیری) و آبی پروری جهانی
مترجمین: علی محمدیاری و عادل دندانی

منبع: (FAO) *The state of world Fisheries and Aquaculture 2012*

بر اساس آمار منتشره از سازمان خوار و بار کشاورزی جهانی (فاو) میزان کل تولید و عرضه محصولات شیلاتی حاصله از صید و آبی پروری در سطح جهانی در سال 2010 میلادی به مقدار 148 میلیون تن و به ارزش 217.5 میلیارد دلار آمریکا رسید که از این مقدار حدود 128 میلیون تن به مصارف انسانی رسیده است.

رشد مداوم در تولید و بهبود شیوه‌های توزیع و بازار رسانی محصولات شیلاتی، موجب افزایش عرضه در 5 دهه گذشته شده است

محصولات شیلاتی با متوسط نرخ رشد 3.2 درصد در سال در طی دوره 1961 تا 2009 روبرو بوده است.

علی رغم نرخ رشد 1.7 درصدی در میزان جمعیت جهانی میزان مصرف سرانه آبزیان

در سطح جهانی از 9.9 کیلوگرم (وزن تر) در دهه 1960 به میزان 18.4 کیلوگرم بر اساس مولفه های فوق ، در سال 2009 رسید.

از میزان 126 میلیون تن تولید محصولات شیلاتی مورد مصارف انسانی در سال 2009 ، قاره افریقا یا کمترین میزان مصرف در حدود 9.1 میلیون تن و با مصرف سرانه 9.1 کیلوگرم ، قاره آسیا با بیشترین میزان مصرف در حدود 85.4 میلیون تن و با مصرف سرانه 20.7 کیلوگرم (حدود 42.8 میلیون تن از آن در کشورهای آسیایی خارج از چین با سرانه مصرف 15.4 کیلوگرم مصرف می شود)، امریکای شمالی، اروپا ، امریکای لاتین و حوزه کارائیب نیز به ترتیب با مصرف سرانه 24.6، 22، 24.1 و 9.9 بوده است

هر چند مصرف سرانه محصولات شیلاتی در مناطق در حال توسعه به طور یکنواخت در حال رشد و فزونی است ولی در کشورهای با کسری مواد غذایی و درآمد، این میزان از 4.9 کیلوگرم در سال 1961 به 10.1 کیلوگرم رسیده است . که در مقایسه با مناطق توسعه یافته به طور چشمگیری پایین تر می باشد.

سهم قابل ملاحظه ای از مصرف ماهی در کشورهای توسعه یافته، بدون واردات ، تقاضای مداوم ، کاهش تولیدات محصولات شیلاتی ملی (پایین تر از 10 درصد در دوره تولید سالهای 2000 تا 2010) و وابستگی به واردات آن به ویژه از کشورهای در حال توسعه است در سال 2009 رسیده است .

کشور چین بیشتر از همه ، عهده دار افزایش مصرف سرانه آبزیان جهانی به واسطه افزایش تولید محصولات شیلاتی به ویژه در حوزه آبرزی پروری است

سهم چین در تولید محصولات شیلاتی جهانی از رشد تولید 7 درصدی در سال 1961 به رشد 35 درصدی در سال 2010 رسیده است

میزان مصرف سرانه آبزیان در چین با رشد درآمد خانوار و افزایش در تنوع بخشی به محصولات شیلاتی در دسترس به میزان 31.9 کیلوگرم در سال 2009 و با یک متوسط رشد سالیانه 6 درصدی در طی دوره 1990-2009 رسیده است

چنانچه کشور چین را در عرضه محصولات شیلاتی به بقیه نقاط جهان در سال 2009 مستثنی کنیم ، متوسط مصرف سرانه جهانی به عدد 15.4 کیلوگرم در سال خواهد رسید که بیشتر از متوسط ارزش آن در دهه 1960، حدوداً 11.5 کیلوگرم، دهه 1970، حدوداً 13.5 کیلوگرم دهه 1980 ، حدوداً 14.1 کیلوگرم و دهه 1990 ، حدوداً 13.5 کیلوگرم بوده است

ماهی و محصولات آبرزی به عنوان یک منبع با ارزش پروتئینی و مواد ریز مغذی ضروری برای تعادل تغذیه ای و سلامتی انسانها مطرح است به طوری که در سال 2009 ، 6.5 درصد از کل پروتئین حیوانی مصرفی ، 16.6 درصد از جمعیت جهانی از این منبع تامین شده است

در سطح جهانی نیز محصولات شیلاتی نقش مهمی در تغذیه داشته است به طوری که 3 میلیارد نفر ، تقریباً 20 درصد از خوراک پروتئین حیوانی را از آن تامین نموده و 4.3 میلیارد نفر دیگر نیز 15 درصد از پروتئین حیوانی مصرفی را از چنین منبعی تامین نموده اند که اختلاف سهم مصرف خوراک پروتئین حیوانی از این منبع در میان کشورهای توسعه یافته و در حال توسعه کاملاً آشکار است

علی رغم سطح نسبتاً پایین مصرف محصولات آبزیان در کشورهای در حال توسعه به میزان 19.2 درصد و حدود 24 درصد برای کشورهای با کسر درآمد و مواد غذایی، سهم محصولات آبرزی برای کشورهای توسعه یافته و در حال توسعه به دلیل مصرف دیگر منابع پروتئینی که به سرعت در حال رشد است اندکی رو به کاهش گذاشته شده است